

ESTI ÁHÍTAT 2014. július 5.

1 Kor 2, 1-5

Leégő és kiégő igehirdetőknek!

Különös azt hallani, hogy Pál apostol *erőtlenség, félelem és nagy rettegés* közepette megy Korintusba prédikálni (3.v), hiszen nekünk egy másik Pál él bibliás tudatunkban, akinek, *mindenre van ereje a Krisztusban*, akivel sajátosan találkozott, aki a császárra mert apellálni, mert az élete se drága neki, csakhogy elvégezze futását.

Érdemes az íge kapcsán elgondolkodni az apostoli, lelkipásztori félelmeken. Bevallom, közel 40 év után is gyomorideggel indulok az igehirdetésre. Nem csoda, ha több lelkipásztor gyomorfekélyel küzd és infarktust kap idejekorán. A jeremiási *csontjainkba rekesztett tűz* nemcsak éget, hanem olykor kiéget. A hőiesen harcoló Illés is egyszer csak depresszióba esik, már az életéből is elege van. És akkor jött az Úr...

Imre Lajos erdélyi lelkipásztor *Szombatesték a parókián c.* áhitatos könyve döbentett rá, milyen is valójában sok erdélyi lelkipásztor sorsa, kinek ritkán van ideje hétköznapi tanulmányozgatni, mert küzd a földdel, -hol közönyös, hol gögös, sorvadó, beolvadó erdélyi népe gondjaival, bűneivel, de szombat este rátör a magány, a *holnap prédikálni kell* kényszere. (Mondják, legjobb serkentő az igehirdetésre a szombat este, mint újságírásban a lapzártá közelsége). Jónás is jobbnak látta meglépni, mint Ninivébe menni...

Legyen szabad emlékezni arra a másik fajta félelemre, melyet a diktatúra idején megéltünk: *még a lélegzetünkre is figyelnek*. A templomban is... És már a zsenge demokrácia közelmúltjában eshetett meg, hogy szombat estére hallottam meg, másnap nem engednek be a templomba, sőt leütnek a templom előtt... Ráadásul a *minden magyar számít* sajátos erdélyi magyar politika jegyében. (Uram, a barátaimtól őrizz meg, az ellenséggel elbánok magam is). Csakhát van Isten az égből... és nagyobb ütött... vissza.

Pálnak is van egy nyomasztó emléke: Athén. Onnan indult Korinthusba. Az Ap.Csel 17,16–tól olvassuk a számára lehangó helyzetet. Nem is irt nekik levelet. Biblián kívüli kultúrából tudjuk, Athén a szépség és erő városa, ahol több a templom, mint a ház és több az isten, mint az ember (Plutarkhosz), ahol a politika, a filozófia, a retorika, a polémia cizellált frázisai szállnak az Aeropaguson. Eleve úgy fogadják Pált: mit akar ez a csacsogó mondani? Ráadásul arról a Krisztusról, *akinek nem vala alakja és ékessége, néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos. Útált és emberektől elhagyott volt...* (Ésaiás 53.fejezete). A Homéroszt olvasó athéniak aligha gondolhatták, hogy lesz idő, amikor milliók zengik a *Szelid szemed Úr Jézus vagy Jézus világ Megváltója* énekeinket, s világhírű J. S.Bach is megírja: *Itt állok jászolod felett, ó életem szerelmem... Nem éltem még a föld színén, te értem megszületted...*

Pál csalódottan, sértetten – mondjuk, lelkileg megtörten - kiábrándultan távozik Athénból. A korinthusi életről is tudjuk, nem igazán Krisztus keresztjére kíváncsiak. A

paráznaságról ismert, erkölcstelen város már a múlté, mondhatnánk. Vagy csak a terminusok változtak. Ma szabad szexualitásról, illetve ú.n. más-ságról, újabban fesztiválnyertes szakállas másságról beszélhetünk. S mindegyik érdekesebb a világnak, mint a kereszt.

Az igehirdetői sorshoz tartozik a sikertelenség-élmény. A leégett és kiégett apostol és modern kori utódai - a lelkipásztorok - szorulnak lelkipáspárra. Ha kiég a biztosíték, könnyen egykori cinikus kolléga lelki állapotába jutunk: Mit tudjak még mondani ezeknek a bérletes vénasszonyoknak. Az egyház ladikja is abban a világban evezget, amelyben mára a politika is mocskos lett, a nemzetárulást is jól fizetik, amelyben a kis bűnösöknek fegyelmi, a nagyoknak kitüntetés jár. S mit tegyen Krisztus szolgája, ha mára már a zsoltárok is elhalkulnak és egy rothadó kultúra zenéit hallgatja vokmenes fiatalság.

Az idei Felsőöri találkozón pedig dr. Békassy N Albert elnök úr fogalmazta meg azt a pásztori keserűséget, hogy a Kárpát-medencéből kivándorló magyarjaink elhagyják az anyagyülekezetüket, de nem érkeznek meg Nyugat-Európa diaszpóra közösségeibe. Némi fanyar humorral szólva, ez a csellengő egyház. És egy Reményik-üzenet:

*Valamit mindenkinek írok én,
A csüggedőnek azt írom: **Remény!**
A kétkedőnek azt írom: **Kitartás!**
A könnyelműnek azt írom: **Vigyázat!**
Az árulónak én, hogy arca égjen,
Azt írom: **Szégyen!***

Az igehirdetők csontjaiba rekesztett tüze hamu alatt senyved olykor. Jönnie kell a kegyelem csodájának, a Nikodémusnak megígért szélfúvásnak, amely fellobbantja az ébredés őrlángjait. Babits Mihály Jónás könyvének zárósoraiban is ott van a nagy parancs és nagy ígéret: Te csak prédikálj, én majd cselekszem.

A Korinthusba érkező Pál találkozik Akvillával és Priscillával, az igen barátságos, befogadó házaspárral, akik a jeruzsálemi üldözés elől menekültek ide, s most talán úgy vélhetik, nem is véletlenül, ez is a csodásan működő Úr titkos bányáiban formált tervek egyike. A sátorponyvakészítők így kezdik az első öltéseket, belevarrva Korinthusba az evangélium, a keresztyénség szálait.

A félelemmel és rettegéssel érkező szolgának pedig látomásban kap bele a szél lelke vitorlájába: *Ne félj, hanem szólj és ne hallgass...mert nekem sok népem van ebben a városban.* Ne felejtjük, a magába roskadt Illésnek is ugyanezt mondta a maga idejében.

Hatalmas mennyei bátorítás ez Isten megfáradt, olykor leégett, máskor kiégett bojtárainak. Hogy Európa nagyvárosaiban boldogulni igyekvő testvéreink keressék a magyar gyülekezetek közösségét, hogy mezőségi szórványok maradék magyarsága ne csüggedjen, mert az Úrnak terve a mi megmaradásunk, és hogy a megfeszített Jézus keresztyénsége Európa reménysége. Ámen.

Felsőőr, v.Bereczki András paptamási lkp., t.b. NyEMRLSz tag